Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

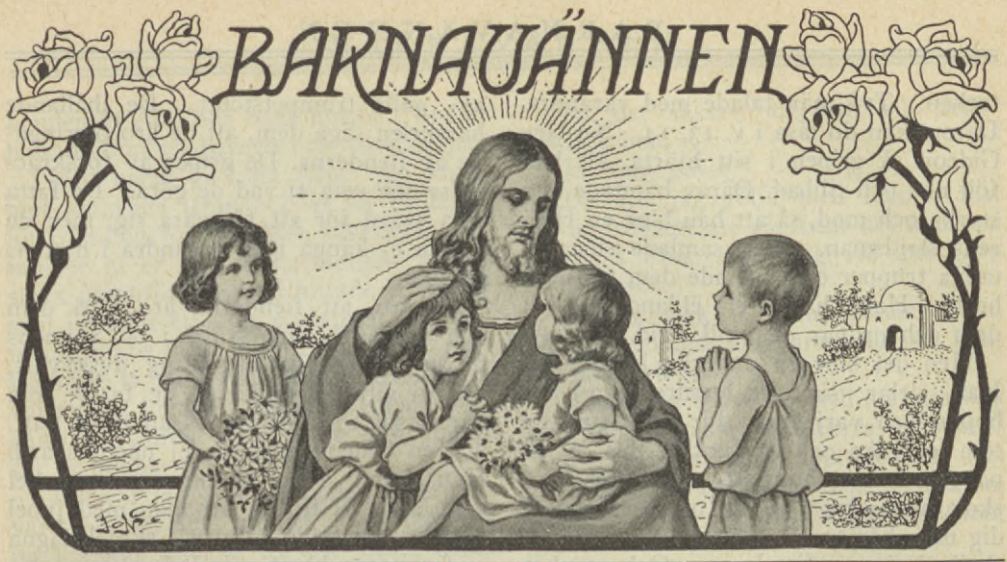

N:o 47 Den 25 Nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe Walder. | 40 årg. 1923.

Gideons seger.

Dom. 7: 13—22.

u vet, vad det är att segra. Mången gång har du jublat över att du vann i leken. Och det är en härlig sak att segra, om man bara har använt sig av ärliga medel i kampen. Gideon vann en storartad seger över sitt folks fiender, midjaniterna. Nu skola vi se, huru han gick tillväga.

Först hade han på Guds befallning rivit ned det altare, som hans fader byggt upp åt Baal. Han började alltså kampen mot det onda i sitt eget hus. Därtill fordrades stort mod, ty straffet för sådant var att dö. Men hans fader ställde sig på hans sida, och det blev snart klart för folket, att Baal var en dålig gud.

Nu fick man höra, att midjaniterna till ett antal av 135,000 man hade fallit in i landet. Då kom Guds Ande över Gideon, och han samlade folket till strid mot dem. Men hans här blev ej större än 32,000 man, och det var en ringa skara mot fiendens övermakt. Gideon bävade, men fick genom ett tecken nytt mod. Han såg dock med stor undran, huru Herren minskade hans här, så den till sist bestod av endast 300 man. Skulle han segra med dem, då var det riktigt tydligt, att Herren förde dem an, och att de hade honom att tacka för segern.

Gideon hade dock ej stor tro på seger. Då ger Herren honom ett nytt

tecken. Två män talade med varandra. Därom kan du läsa i v. 13, 14. Nu blev Gideon så gripen i sitt hjärta, att han föll ned och tillbad. Därav hämtade han styrka och mod, så att han blev en Herrens stridsman. Han samlade sina fåtaliga trupper och manade dem till uppbrott. Han håller ett eldande tal till dem och ordnar dem till strid.

Men det blev en underlig krigföring. Han delar sina tre hundra män i tre hopar, och varje man får en basun, en tom lerkruka och en fackla. De se väl på varandra och undra, vad dessa ting skola användas till. En och annan fyndig man börjar förstå, att man med list skall skrämma fienderna. Och mycket riktigt. De höra Gideon ge sina förhållningsorder och därpå smyga de sig framåt mot midjaniternas stora läger.

I nattens mörker ha de hunnit ända till utkanten av deras läger, och nu är rätta ögonblicket inne. Gideons 300 män äro snart utposterade runt omkring det fientliga lägret. Plötsligt störta midjaniterna yrvakna upp från sina läger och se ut genom tältgluggarna. De ha väckts av ett förskräckligt buller och av gälla trumpetstötar. De ihållande härskrien säga dem, att de äro omringade av fienderna. De gripas av förskräckelse och veta ej vad de göra. De fatta sina svärd för att försvara sig, men de kunna ej känna igen varandra i nattens mörker.

De tro, att fienderna äro inpå dem och stöta då sina svärd i — vännens bröst. Krig är någonting avskyvärt, och vi vilja ej tänka på de fasor, som där utspelades denna fasansfulla natt.

Men Gideon använde ej något svärd. Han vann seger genom en rätt enkel krigslist. Vi förstå, att man med jubel sedan berättade, huru skräckslagna midjaniterna blivit, när lerkrukorna slogos sönder, basunerna utstötte toner och facklorna svängdes. Dagen efter kunde man gå in i det fientliga lägret. Med kraft satte de efter midjaniterna, och snart var landet fritt.

Gideon var mannen för dagen. Han blev en hjälte, vars namn man länge talade och sjöng om. Men varför blev han en folkets hjälte? Jo, Gud utrustade honom, och han gick åstad med lydnad på Guds vägar. *V. Wikholm.*

Hittebarnet.

Skiss av Sigrid Wiedemann.

(Forts. fr. n:r 46.)

Föräldrarna såväl som systern började bli riktigt oroliga. Den sistnämnda tände en lykta och gick först och sökte överallt inomhus och sedan omkring knutarna. Men de stodo ingenstädes att finna.

Till sist gick hon med föräldrarnas tillåtelse in till staden och sökte dem vid alla portar, där hon visste, att de arbetat på dagen. Hon började redan misströsta om att finna dem, då hon äntligen fick rätt på dem i den portgång, där de sutto hopkrupna tätt intill varandra och med kvastarna liggande bredvid dem.

Det blev en fröjd utan like, då de till sist kommo hem.

En dag, då hela familjen var hemma och åt sin tarvliga middag, knackade det plötsligt på dörren.

På fru Alms rop: "Stig in!" öppnades denna försiktigt, och en fin dam med ståtlig hållning trädde över tröskeln.

"Goddag, och smaklig måltid", sade hon, varvid alla stego upp från bordet, nego och bockade, så djupt de kunde.

"Sitt för all del ner, och sluta er måltid, och låt inte mig störa", fortfor hon vänligt. "Mitt ärende skall jag framföra efteråt."

De åtlydde uppmaningen men kände sig alla förlägna och besvärade.

Då måltiden var över, och de tackat Gud för maten, steg den främmande damen upp från sin plats och räckte

handen åt Alm och hans hustru. Sedan hälsade hon på barnen och sade därpå:

"Mitt namn är Lina Asp. Jag kommer långväga ifrån och är en fullkomlig främling för er. Men säkerligen påminner ni er en sommarmorgon, då ni strax innanför er grind hittade ett bylte, som inneslöt ett litet gossebarn, och att ni därjämte fann ett brev, däri ni ombads att ta vård om barnet. Brevskrivarinnan lovade komma tillbaka en gång och hämta det samt ge er belöning för er godhet och välvilja.

"Det var jag, som lämnade barnet i er vård — jag, dess moder. Och jag har nu kommit tillbaka för att infria mina löften."

Det blev allmän bestörtning och på en stund kunde ingen få fram ett ord till svar.

Äntligen sade husfadern:

"Ert barn, lille Axel, har varit en riktig välsignelse för oss, och han har blivit oss mycket kär. Han har ofta genom sin enfaldiga barnatro stärkt vår klentro. Och vore det icke därför, att vi ofta få ha det ganska knappt, vad maten beträffar, och vi förstår, att han får det bättre hos sin mor och även får en god uppfostran, så skulle vi knappt kunnat förmå oss att lämna honom till er. Men ni har ju i alla fall största rätten till honom. Axel", fortfor mannen, "detta är din mamma. Kom och hälsa på henne."

Van att lyda, gick gossen genast fram till den fina damen och bockade sig artigt för henne. Men då hon räckte armarna emot honom och ville ta honom i famn, drog han sig skyggt tillbaka och sprang bort till fru Alm.

"Jag har ingen annan mamma än dig", sade han och slog sina små mjuka armar om hennes hals.

Den främmandes ögon tårades därvid. Hon försökte locka Axel till sig, men han stannade hos fru Alm.

"Min lille gosse", sade då denna, "den där damen är din rätta mamma, och Gud vill, att du ska följa med henne."

"Är det säkert, att han vill det?" frågade han.

"Ja, min gosse."

"Då vill jag följa med henne, fast det är ledsamt att gå ifrån dej å pappa å Nils å Ella. Men jag vill inte göra Jesus lessen."

Därmed gick Axel beslutsamt fram till sin mamma, slog armarna om hennes hals och sade:

"Älskar du Jesus, och vill du vara lika snäll mot mig, som min förra mamma?"

Med rörd stämma svarade hon då:

"Du ska lära mig att älska Frälsaren, och jag lovar att bli riktigt snäll mot dig."

Strax därefter steg hon upp och lämnade det lilla hemmet.

Följande dag återkom hon och hade då med sig en omgång fina och präktiga kläder såväl åt Axel som åt de andra barnen. Till föräldrarna överlämnade hon dessutom en större summa penningar såsom ersättning för vad de kostat på hennes son.

Dessutom lovade hon att så länge hon levde, giva dem ett årligt underhåll.

Så nu voro de ekonomiska bekymren slut för murare Alms.

Med första lägenhet for Axel med sin mor till Amerika, där hon hade sitt hem i beredskap åt honom.

De första dagarna efter skilsmässan från fosterföräldrarna och fostersyskonen var Axel mycket sorgsen till mods. Men han förlikade sig snart med de nya förhållandena.

Färden över havet intresserade honom mycket. Ofta stod han vid relingen på fartyget och blickade ut över det vida vattnet, under det någon av besättningen stod bredvid och beredvilligt gav honom svar på alla hans intresserade frågor. Och då han blivit bofast i det nya främmande landet och mer och mer lärt känna sin mor, fann han sig riktigt väl i de nya förhållandena. Det bästa av allt var dock, att han fick bli ett medel i Guds hand att föra sin mor till Herren.

SLUT.

ETT VINTERBO.

Söndagsskolan i Björtorp.

Vi bedja härmed för Barnavännens läsare få presentera söndagsskolan i Björtorp. Många undrar kanske var den platsen är belägen och skola vi därför omtala att Björtorp ligger inom Västergötland mot Värmlandsgränsen mellan sjöarna Skagern och Vänern.

Som synes av bilden äro vi även här en liten skara samlade på söndagarna för att läsa, tala och sjunga om den store Barnavännen.

Sända våra varmaste hälsningar till söndagsskolorna landet runt.

A. L. O—n.

Ett vinterbo.

Nu är det tid att tänka på
och skaffa sig för vinterdar
ett bo, där man kan värme få,
och där man trivs och vill bli kvar,
ett hem där det är lugnt och rart,
ty vinterkylan kommer snart.

Se, kissekatten redan fått
sin vinterstuga utan knog!
Där har han det så varmt och gott,
och kisse trivs och stannar nog,
det syns på hans belåtna min,
och visst är stugan rar och fin.

Den passar liten kissekatt;
nu spinner han och mår så bra.
Här vill han drömma varje natt
och dessutom han nog vill ta
en liten blund och sova sött
emellanåt, när han blir trött.

Men tänk om någon kommer in
och säger "schas" och jagar bort
en liten katt från stugan sin,
då blir hans fröjd och vila kort,
och ute blåser det så kallt,
snart ligger drivor överallt. *Ella.*

Ngomas första stationsbesök.

Ngoma var Kinangabyns muntraste fyr. Han kunde aldrig vara stilla såsom andra barn. Han hade liksom kvicksilver i kroppen. Han var icke elak, men han var full av upptåg och konster. Och då han kunde göra något litet spratt, strålade de mörka ögonen, och munnen blev dubbelt bred.

Några leksaker, såsom europeiska barn bruka använda, ägde han icke. Hans enda leksak var en stor skramla, som han använde både i tid och otid. Med den skramlade han tidigt om morgnarna, innan modern gick på fälten, och skramlans föga melodiska ljud nådde hennes öron, när hon trött och utarbetad kom hem på kvällen.

Ngomas egentliga sysselsättning var att fånga råttor och se efter lille bror, som ibland av modern lämnades hemma. Men att se efter honom tyckte Ngoma icke om. Bäst var det för honom, när modern tog lille bror med sig. Då fick han tid att titta efter råttfällorna eller skramla med skramlan. Fick han en god råttfångst, var han vid strålande humör. Då kunde han hoppa och dansa bland husen i byn.

En dag, då han kom hem med några råttor från skogen, kommer en man inrusande i byn och säger med fasa målad i sitt ansikte: — Jag har sett något fruktansvärt. Jag har sett en vit man, som hade en lång näsa och en stor, väldig hatt. Aldrig kan han vara en riktig människa. Jag vågade icke se på honom utan sprang min väg så fort som möjligt. Han hade annars kunnat fördärva mig. Jag har hört, att dessa vita män, som börja komma till vårt land, äro fruktansvärda. De äro stora trollkarlar, som fördärva vårt folk. Vi måste vara på vakt emot dem.

— Var såg du honom? frågade en gammal skrumpen kvinna, som med fruktan och bävan hade hört hans ord.

— Jag såg honom i backen nedanför Ngangilabyn.

— Han må väl aldrig komma hit, sade den gamla och tittade oroligt omkring sig.

Ryktet om den underbara främlingen spred sig som en löpeld kring byn, och Ngoma var icke sen att berätta, vad han hört. Rädd var han, men nog ville han gärna se den vite, som med sin ankomst väckt en sådan uppståndelse i landet. Men huru skulle han kunna få se honom utan att bliva fördärvad, det var den stora frågan, som icke kunde lämna honom någon ro under dagens lopp.

På kvällen kom en gammal man hem till byn. Han hade ännu underbarare saker att berätta. Han hade icke sett mindre än tre vita män, av vilka den ena hade ett väldigt stort skägg, som räckte ned på bröstet, och därtill var han så grov som ett stort träd. Och det underbaraste av allt var, att de kunde tala landets språk.

— De vilja bo ibland oss och undervisa oss om den store Guden, som bor i höjden.

— Ack vad detta är underligt, stönade kvinnorna.

— Vi måste vara på vakt mot dessa främlingar, sade en grovlemmad avgudapräst. Jag har hört, att de säga att våra avgudar ingenting äro.

Ngoma lyssnade. Det här var intressant. Dessa underbara män måste han se. Men skulle han våga. Tänk, om de skulle taga honom och koka olja av honom. I den vites gryta ville han icke komma.

Allt tätare föllo nattens slöjor över Kongos berg och dalar. Både unga och gamla kröpo in i de små, sotiga kojorna, som voro fulla av rök. I kväll hade man glömt rättegångarna, palmvinstappningen och fälten. Samtalet rörde sig blott om de vita främlingarna, som kommit.

Somliga vågade knappast sova. Tänk, om de under nattens timmar skulle komma till byn.

Ngoma kastade sig av och an på sin lilla palmgrenssäng och tankarna kunde icke släppa de vita främlingarna; om vilka han hört berättas. Till sist somnade han med det fasta beslutet att gå och titta på dem följande dag.

Då Ngoma vaknade och kilade ut på gårdsplanen, stodo några män färdiga att gå till Ngangila, där de vita bott under natten. Ngoma sällade sig till dem. I deras sällskap kunde han vara trygg. Sakta började männen sin vandring och förläget tittade de på varandra. Gärna hade de velat stanna hemma, men Ngangilahövdingen, som har så stort inflytande i landet, hade bett dem komma, och då var det icke lönt att säga ifrån.

Ngoma traskade sakta efter på den smala gångstigen. Även han tog intryck av den tryckta stämning, som bemäktigat sig männen. Kommen upp på en kulle, såg han framför sig ett litet konstigt hus, vars väggar sakta buktade sig för vinden. Och utanför detsamma sutto de vita och språkade med Ngangilahövdingen som satt på en papyrusmatta, utbredd på marken. Då de kommo fram reser sig den väldige, som var "grov som ett träd", för att hälsa på dem Hans skägg böljar för vinden och mer behövde icke Ngoma se. Förskräckelsen grep hans hjärta. Som en jagad hind sprang han till byn, och han hade icke tid att stanna, förrän han kom in i byn.

Den vita uppenbarelsen blev för mycket för honom. Aldrig hade han trott att en människa kunde hava ett sådant utseende. Dessa människor ville han aldrig mera se.

Några veckor hava gått och Ngoma har icke vågat besöka de vita, som börjat bygga ett hus, som väckt hela landets förvåning. Några män från hans by hava också varit behjälpliga vid husets byggande. Och de hava berättat att de vita hade ett "obegripligt" förstånd att bygga. Huset hade flera rum och fönster och dörrar. Bord och stolar hade de också gjort och en kärra, i vilken de skjuta jord.

Huset och kärran ville han gärna se, nyfiken som han var. Men huru skulle han kunna få se dessa saker utan att träffa de vita, för vilka han hade en sådan förskräckelse.

Men en dag fattar han mod och följer med arbetarna till stationen. Som en liten vessla tittar han sig oroligt omkring, och hjärtat slår allt häftigare, ju mera han närmar sig stationen. Arbetarna som se hans rädsla, söka att lugna honom, men ängslan och oro vilja icke lämna honom.

På gårdsplanen möter han en av de vita med en stor bok i handen. Det är trollboken, om vilken jag har hört talas så mycket tänker Ngoma och tittar sig omkring efter ett bra gömställe. Ett trettiotal gossar och män samla sig kring den vite, vilken ropar upp deras namn. Ngoma tittar på boken med sina stora mörka ögon. Det måste vara något egendomligt med denna bok, tänker Ngoma, ty den säger den vite, vad människorna heta.

När uppropet var slut, frågar den vite, om Ngoma också vill hava arbete. En kall rysning går över hans rygg. Missionären märker det och säger: Vi äro icke så farliga, som man tror. Du kan gärna stanna här och arbeta. Snart skola vi också börja skola, och då får du börja i den.

Efter stor tvekan beslöt han att stanna. Den första tiden hjälpte han tegelslagarna, och, då skolan började, fick han sätta sig på skolbänken. I skolan blev han en av de allra duktigaste. Efter hand insåg han avgudarnas vanmakt, och då beslöt han att tjäna Herren. Sedan han en tid gått i dopskolan upptogs

han genom dopet i den kristna församlingen. Efter några års förlopp blev han lärare bland sitt eget folk. Genom sin trohet och begåvning har han blivit till välsignelse bland sina landsmän.

A. Walder.

Hur en indian kom en vit att blygas.

I norra Michigans djupa skogar vid Svarta Flodens stränder, varest det vimlar av rävar, vargar, rådjur och annat vilt, hade en vit jägare skjutit ett stort vackert rådjur.

Då han var ensam och ej kunde föra bytet med sig, beslöt han att gå till närmaste indianhydda för att få låna en båt och få hjälp att forsla rådjuret uppför floden.

Snart fann han en indian, som satt framför sin hydda och skalade barken av en björkstam.

För att bliva vän med indianen drog jägaren fram sin fältflaska och bjöd honom på en sup.

"Jag dricker icke sådant", sade indianen allvarligt.

"Inte!" sade jägaren förvånad, "jag trodde, att alla mina röda bröder tycka om brännvin."

"Jag tycker också om det", svarade indianen.

"Du tycker om det och vägrar ändå att dricka, huru underligt", utropade jägaren.

"Jag tyckte om det och drack litet, min broder tyckte också om det och drack sig full. När jag såg det, lovade jag att aldrig mer smaka en droppe."

Jägaren såg först på indianen och sedan på sin flaska.

En kamp uppstod i hans inre. Snart var hans beslut fattat.

Han tog flaskan och kastade den mot en sten, så att glasskärvorna yrde omkring, och innehållet rann ut.

"Hittills har jag bara tänkt på mig själv", sade han, "men du min röde broder, har givit mig en lärdom. Härefter vill jag också tänka på att ej vara mina bröder till anstöt."

Han framförde nu sitt ärende, och en stund senare rodde de tillsammans med glatt mod nedför floden.

Vid avskedet tryckte den vite jägaren indianens hand, sägande:

"Jag tackar dig för dina ord, min broder, härefter skall jag aldrig smaka en droppe brännvin mer."

Indianen log, satte sig åter i båten och rodde hem till sin hydda.

Bibelläsning

Veckan 26 nov.—2 dec.
(Enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista.)

M. 26. Jes. 52: 13—15. Han skall bliva stor.
T. 24. Jer. 23: 4—6. En rättfärdig telning.
O. 28. Jer. 33: 14—16. Herren vår rättfärdighet.
T. 29. Sak. 3: 6—10. Min tjänare telningen.
F. 30. Sak. 6: 12—15. Konung och präst.
L. 1. Rom. 15: 12—21 Löftet gäller hedningarna.
S. 2. Jes. 11: 1—5. Telningen från Isais rot.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 2 dec.

Småbarnsavdelningen:
Gossen Samuel. 1 Sam. 3: 1—4: 1.
Minnesvers: Tala, Herre; din tjänare hör. 1 Sam. 3: 9 b.

Mellanavdelningen:
Telningen från Isais rot. Jes. 11: 1—5.
Minnesvers: Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en rykande veke skall han icke utsläcka, intill dess att han har fört rätten fram till seger. Matt. 12: 30.

Övre avdelningen:
Jesus stillar stormen. Matt. 8: 23—27.
Minnesvers: Jag skall icke lämna dig eller övergiva dig. Hebr. 13: 5 b.

Tryckeriet Progress A.-B., Stockholm 1923
236678